

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 58/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Advokátska kancelária, Rožňavská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 105/2013, 14 Co 134/2013 zo 17. februára 2016, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 602/2015 z 25. augusta 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola elektronicky 19. decembra 2016 a osobne do podateľne 21. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 105/2013, 14 Co 134/2013 zo 17. februára 2016, ako aj

uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 602/2015 z 25. augusta 2016.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) domáhala ako žalobkyňa voči Slovenskej republike – Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“) skonštatovania porušenia jej práv a súčasne aj priznania náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú utrpela nesprávnym úradným postupom príslušníkov Policajného zboru (ďalej len „policajti“) počas dopravnej kontroly.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 49 C 366/2011-75 z 19. októbra 2012 bola žaloba zamietnutá s odôvodnením, že zo spáchania dopravného priestupku bola sťažovateľka právoplatne uznaná vinnou, pričom nadriadený policajtov neskonštatoval nezákonnosť ich postupu. Okresný súd tieto skutočnosti údajne zistil z verejných listín, ktoré sú pre súd záväzné.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 105/2013-113 zo 17. februára 2015 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 602/2015 z 25. augusta 2016 bolo dovolanie sťažovateľky podané proti rozsudku krajského súdu odmietnuté.

Sťažovateľka v podanej žalobe tvrdila nezákonnosť v postupe policajtov z týchto dôvodov:

1. počas celej doby nepreukázali svoju príslušnosť k Policajnému zboru spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 13 ods. 1 písm. a) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“);

2. cestnú kontrolu vykonávali neodôvodnene dlho, pričom po zastavení vozidla a zistení totožnosti zostali viac ako 20 minút úplne nečinní, nevykonávali úkony objasňovania priestupku a ani žiadne iné úradné úkony, sťažovateľku nechali viac ako 20 minút bez vysvetlenia čakať, čím v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 zákona o Policajnom zbore pripustili, aby sťažovateľke vznikla bezdôvodná ujma na slobode pohybu, čím

zároveň prekročili mieru zásahu do jej práv a slobôd nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného ich služobným zákrokom;

3. bezdôvodne sťažovateľke zadržali vodičský preukaz a zároveň jej zakázali ďalšiu jazdu napriek tomu, že neboli dané dôvody na takýto postup vyžadované ustanovením § 66 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, pričom zadržanie vodičského preukazu a zákaz ďalšej jazdy znamenali zásah do práv a slobôd sťažovateľky nad nevyhnutnú mieru;

4. obvinili sťažovateľku z protiprávneho konania, ktorého sa nedopustila, pričom nepravdu o tom, že ohrozila iného účastníka cestnej premávky, uviedli do nimi spísaného úradného záznamu a nepravdivo vypovedali aj pri prerokúvaní priestupku sťažovateľky, čím postupovali v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 a § 35 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“);

5. pri objasňovaní priestupku sťažovateľky v rozpore s pokynom nadriadeného nezabezpečili záznam kamerového systému v rozsahu 30 minút, ale iba záznam v rozsahu 60 sekúnd a tento nekompletný záznam predložili ako dôkaz získaný pri objasňovaní priestupku, čím postupovali v rozpore s ustanovením § 60 ods. 5 zákona o priestupkoch a zároveň zmarili objasnenie všetkých okolností priestupku a ich služobného zákroku, pričom nesplnením príkazu nadriadeného porušili tiež služobnú disciplínu v zmysle § 47 a § 48 ods. 2 písm. a), h) a i) zákona č. 73/1998 Z. z. o príslušníkoch Policajného zboru v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o príslušníkoch Policajného zboru“).

Sťažovateľka podala proti zamietavému rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom namietala tieto okolnosti:

1. Okresným súdom označené rozhodnutia vo veci dopravného priestupku spáchaného sťažovateľkou priamo potvrdzujú nesprávnosť úradného postupu uvedeného v bode 4, keďže dokazovanie v priestupkovom konaní preukázalo, že sťažovateľka nespáchala žiaden z vážnych priestupkov, ktoré policajti uvádzali v úradnom zázname, a tak odôvodnili zadržanie vodičského preukazu, ale spáchala úplne iný priestupok, ktorým nikoho neohrozila, ani neobmedzila a ktorý v úradnom zázname uvádzaný nebol.

2. Pokiaľ okresný súd považuje za verejné listiny závery interných kontrolných postupov Policajného zboru, ktoré neskonštatovali spáchanie disciplinárneho previnenia zo strany policajtov, ide o úplne mylné chápanie dôkaznej povahy verejnej listiny. Verejná listina totiž zakladá iba vyvrátiteľnú skutkovú domnienku, nie je však pre súd záväzná v otázke právneho posúdenia skutočností uvádzaných vo verejnej listine. V otázke právneho posúdenia boli totiž podľa § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku záväzné iba rozhodnutia, ktorými bola sťažovateľka uznaná vinnou zo spáchania konkrétneho dopravného priestupku.

3. Pokiaľ okresný súd považoval za verejné listiny interné písomnosti Policajného zboru, neuviedol, ktoré zo skutkových záverov v nich obsiahnutých považoval za rozhodujúce a ako sa vysporiadal s nesúlalom medzi uznesením vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby, v ktorom sa konštatuje nezákonnosť postupu policajtov, a internými kontrolnými zisteniami Policajného zboru, ktoré označujú postup príslušníkov za zákonný. Okresný súd tiež nezohľadnil, že podľa záveru internej kontroly sa spáchanie disciplinárneho previnenia nepodarilo policajtom preukázať, teda nie to, že nekonali v rozpore so zákonom.

4. Okresný súd tiež nevzal do úvahy, že kontrolné orgány sa ani len nepokúšali vec riadne prešetriť, keďže žiadne dôkazy nevykonali, iba vypočuli podozrivých policajtov. Nevypočuli však sťažovateľku, jej manžela, jej právneho zástupcu a ani ostatných policajtov na mieste prítomných.

5. Okresný súd pritom nerozlišoval medzi protiprávnym konaním a disciplinárnou zodpovednosťou. Podmienkou skonštatovania nesprávneho úradného postupu totiž nie je predchádzajúce disciplinárne potrestanie zodpovedných štátnych zamestnancov.

6. Okresný súd tvrdil, že sťažovateľke sa nepodarilo preukázať nepravdivosť skutočností uvádzaných vo verejných listinách. Takýto záver však ignoruje listinné dôkazy zaradené v spisoch Policajného zboru, v ktorých sa nachádzajú prepisy zvukových záznamov o telefonátoch na tiesňovú linku a ich časové súvislosti, z ktorých je zrejmé trvanie cestnej kontroly. Okresný súd tiež ignoroval priestupkový spis, z ktorého vyplýva, že sťažovateľke bol vodičský preukaz zadržaný bezdôvodne a že bola policajtmí krivo obvinená zo spáchania závažných priestupkov, ktoré v skutočnosti nespáchala. Vyplýva to

tak zo samotného bezodkladného vrátenia zadržaného vodičského preukazu, ako aj z vymedzenia skutku, za ktorý bola sťažovateľka nakoniec potrestaná.

7. Okresný súd tiež nevykonal dôkaz výsluchom právneho zástupcu sťažovateľky, argumentujúc českou judikatúrou, podľa ktorej je hodnovernosť takéhoto dôkazu výrazne oslabená, nejde teda o dôkaz rozhodujúci. Z uvedenej judikatúry však nevyplýva záver, že ide o dôkaz neprípustný (ako to tvrdí okresný súd), ale že takýto dôkaz sám osebe nie je dostačujúci. Okresný súd teda výsluch právneho zástupcu mal vykonať a svoje prípadné pochybnosti po hodnovernosti výpovede mal náležite vyhodnotiť. Nelogický je aj argument, že právny zástupca sťažovateľky bol na pojednávaniach prítomný, a preto spor detailne pozná. Na základe takéhoto argumentu by potom nemali byť nikdy v konaní vypočúvaní ani účastníci konania, keďže aj títo sú prítomní na pojednávaniach, poznajú predmet sporu a na jeho výsledku majú bezprostredný záujem.

8. Neobstojí ani záver okresného súdu, podľa ktorého nezabezpečenie kamerového záznamu v rozsahu vyplývajúcom zo žiadosti riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V nebolo nesprávnym úradným postupom. Predovšetkým nesprávny úradný postup nemožno zužovať len na pochybenie jednotlivého policajta. Je úplne jedno, či zmarenie tohto dôkazu nastalo v dôsledku manipulácie zo strany podozrivých policajtov alebo nespĺnením žiadosti zo strany spoločnosti Motor partner s. r. o. Policajný zbor mal postupovať tak, aby potrebný dôkaz zabezpečil a bol povinný využiť na to všetky svoje zákonné oprávnenia. Aj keď je naivné veriť, že spoločnosť Motor partner s. r. o., sama od seba poskytla iba zlomok požadovaného záznamu, je to nepodstatné, pretože Policajný zbor mal tento dôkaz zabezpečiť, a nie ľahostajne sledovať, ako je jeho žiadosť ignorovaná.

Sťažovateľka namieta, že krajský súd ani na jeden z uvedených argumentov nereagoval, iba formálne zopakoval dôvody uvedené v rozsudku okresného súdu. Uviedol, že *„V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že navrhovateľka bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku dňa 07.08.2008, za čo jej aj bola uložená sankcia. Zákonnosť postupu príslušníkov PZ bola riadne prešetrená príslušnými orgánmi MV SR a tieto nekonštatovali žiadne významné pochybenie. Pokiaľ aj boli v ich rozhodnutiach skonštatované podozrenia z disciplinárneho previnenia (z porušenia etického kódexu príslušníka PZ), tieto následným šetrením preukázané neboli.*

Súd prvého stupňa preto správne skonštatoval, že v súvislosti s touto vecou nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu.“.

Uvedené odôvodnenie podľa sťažovateľky úplne ignoruje jej námietku, podľa ktorej v priestupkovom konaní nebola uznaná vinnou za priestupok, z ktorého ju krivo obvinili policajti, ale zo spáchania priestupku iného, menej závažného.

Podľa názoru sťažovateľky na ostatné odvolacie dôvody krajský súd nereagoval, pričom všeobecné sudy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na formalistickom právnom názore o viazanosti verejnými listinami produkovanými orgánmi Policajného zboru, a to bez posúdenia ich obsahu v súvislosti s ostatnými dôkazmi. Pritom opomenuli, že verejnými listinami nie sú viazané, pretože tieto iba zakladajú vyvrátenú domnienku v nich obsiahnutých skutkových okolností.

Všeobecné sudy oboch stupňov sa teda podľa sťažovateľky fakticky odmietli zaoberať žalobou sťažovateľky, cítiac sa viazané internými písomnosťami Policajného zboru. Pochybili aj v tom, že formálne poukázali na spáchanie dopravného priestupku sťažovateľkou, z čoho vyvodili záver o zákonnosti postupu príslušníkov Policajného zboru, a to napriek tomu, že sťažovateľka bola uznaná vinnou zo spáchania úplne iného, menej závažného priestupku, než z ktorého ju pôvodne obvinili policajti, ktorých konanie namietala. Všeobecné sudy oboch stupňov tak svojím postupom porušili základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy.

Sťažovateľka napadla rozsudok krajského súdu dovolaním, ktorého prípustnosť opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, keďže rozsudok bol podľa nej postihnutý vadami spôsobujúcimi porušenie práva na súdnu ochranu. Najvyšší súd však jej dovolanie uznesením sp. zn. 7 Cdo 602/2015 z 25. augusta 2016 odmietol.

Iný opravný prostriedok sťažovateľka nemá k dispozícii. Uznesenie najvyššieho súdu jej bolo doručené 17. októbra 2016.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 17.02.2016, sp. zn. 14 Co 105/2013-113 porušil základné práva sťažovateľky zaručené v čl. 46 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Ústavy.

2. *Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.02.2016, sp. zn. 14 Co 105/2013-113 sa zrušuje.*

3. *Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 25.08.2016, sp. zn. 7 Cdo 602/2015 porušil základné práva sťažovateľky zaručené v čl. 46 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Ústavy.*

4. *Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.08.2016, sp. zn. 7 Cdo 602/2015 sa zrušuje.*

5. *Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR sú povinní zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu do dvoch týždňov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co 105/2013-113, 14 Co 134/2013 zo 17. februára 2015 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 49 C 366/2011-75 z 19. októbra 2012.

Podľa konštatovania krajského súdu zo spisov, ktoré boli k dispozícii, vyplýva, že 7. augusta 2008 v Bratislave na Panónskej ceste nstržm. [REDAKOVANÉ] a npor. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vykonávali cestnú kontrolu a objasňovali priestupok sťažovateľky, pričom jej zadržali vodičský preukaz a nepovolili ďalšiu jazdu s vozidlom. Rozhodnutím o priestupku zo 6. novembra 2008 bola sťažovateľka uznaná vinnou zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch a bola jej za to uložená sankcia vo výške 1 000 Sk. Rozhodnutie o priestupku bolo potvrdené a odvolanie sťažovateľky bolo zamietnuté. Následne rozsudkom krajského súdu č. k. 4 S 27/2009-38 zo 14. mája 2010 bola zamietnutá žaloba sťažovateľky o preskúmanie právoplatného rozhodnutia o priestupku. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 185/2010 z 28. júla 2011 bol rozsudok krajského súdu potvrdený.

O trestnom oznámení sťažovateľky pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť policajti, ktorí 7. augusta 2008 zastavili sťažovateľku na účely vykonania cestnej kontroly, rozhodol vyšetrovateľ tak, že vec odovzdal na disciplinárne konanie. Bolo zistené, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania, lebo neboli naplnené skutkové podstaty označených

trestných činov. Mohlo však dôjsť k disciplinárnemu previneniu konaním npor. [REDACTED] a nstržm. [REDACTED]. Sťažnosť podaná sťažovateľkou proti uzneseniu o odovzdaní veci na disciplinárne konania bola zamietnutá Úradom špeciálnej prokuratúry s tým, že neboli produkované dôkazy odôvodňujúce začatie trestného stíhania pre označené či iné trestné činy. V uznesení bolo konštatované, že konanie policajtov bolo neprofesionálne a že preto bude vecou ich nadriadených v rámci disciplinárneho konania vyvodiť prípadný disciplinárny postih, k čomu však nedošlo.

Aj o trestnom oznámení manžela sťažovateľky pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť nstržm. [REDACTED] a npor. [REDACTED] tým, že 7. augusta 2008 počas cestnej kontroly fyzicky napadli manžela sťažovateľky, rozhodol vyšetrovateľ tak, že vec odovzdal na disciplinárne konanie s konštatovaním existencie dôvodného podozrenia z disciplinárneho previnenia podľa § 52 zákona o príslušníkoch Policajného zboru. Sťažnosť manžela sťažovateľky voči uzneseniu vyšetrovateľa zamietol príslušný vojenský prokurátor ako nedôvodnú. Závažnosť konania policajtov bola posúdená ako nepatrná, pričom z ich strany nedošlo k spáchaniu prečinu. Bolo však skonštatované podozrenie, že sa policajti správali v rozpore s etickým kódexom policajta, pretože nedbali na česť, vážnosť a dôstojnosť tak svoju, ako i prítomných osôb. Podľa zistenia súdu však k disciplinárnemu postihu policajtov nedošlo.

Podľa ďalšieho zistenia krajského súdu manžel sťažovateľky podal sťažnosť aj policajnému prezidentovi a domáhal sa ňou prešetrenia postupu policajtov pri objasňovaní dopravného priestupku sťažovateľky 7. augusta 2008, ako aj následného postupu nadriadených pri disciplinárnom konaní. Podanie bolo vyhodnotené so záverom, že ho nemožno prešetriť, lebo nevhodné správanie policajtov nebolo možné jednoznačne a spoľahlivo preukázať. Taktiež v časti sťažnosti týkajúcej sa neoprávneného zadržania ostatných dokladov sťažovateľky, predlžovania procesu kontroly, neoprávneného zadržania občianskeho preukazu manžela sťažovateľky a jeho sácania a tlačenia o bok vozidla bola skonštatovaná nemožnosť prešetrenia. Celý proces realizácie priestupku bol ovplyvnený verbálnym zapojením sa do incidentu advokáta manžela sťažovateľky [REDACTED], ďalšej policajnej hliadky a riaditeľa odboru výkonu služby Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru Bratislava pplk. JUDr. [REDACTED]

██████████ v postavení kontrolného orgánu. Rovnako nebolo možné skonštatovať, či policajti bezdôvodne a po aký dlhý čas zadržovali doklady, nebolo možné preukázať tvrdenie manžela sťažovateľky o tom, že ho policajti sácali a neskôr pritlačili o vozidlo. Ako neopodstatnená bola vyhodnotená sťažnosť v časti neoprávneného zadržania vodičského preukazu sťažovateľky, keď bolo skonštatované, že nemožno vyvodit' záver o nezákonnom zadržaní vodičského preukazu, čo znamená, že k tomu došlo zákonným spôsobom. Taktiež ako neopodstatnená bola zhodnotená sťažnosť, čo sa týka postupu riaditeľa Obvodného oddelenia Policajného zboru Petržalka-Stred v súvislosti s disciplinárnym konaním voči podriadenému policajtovi, ako i postupu veliteľa pohotovostného policajného útvaru v súvislosti s disciplinárnym konaním voči podriadenému policajtovi.

Na základe takto zisteného skutkového stavu dospel okresný súd k záveru, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup pri vykonávaní cestnej kontroly a následnom objasňovaní priestupku. Z pripojených spisov nevyplýval nezákonný postup pri cestnej kontrole a následnom objasňovaní priestupku sťažovateľky, ale ani nezákonnosť zadržania jej vodičského oprávnenia.

Podľa názoru krajského súdu žiaden nesprávny úradný postup nebol v konaní preukázaný. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že sťažovateľka bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku 7. augusta 2008, za čo jej aj bola uložená sankcia. Zákonnosť postupu policajtov bola riadne prešetrená príslušnými orgánmi a tieto nekonštatovali žiadne významné pochybenie. Pokiaľ aj boli v ich rozhodnutiach konštatované podozrenia z disciplinárneho previnenia (z porušenia etického kódexu), tieto následným šetrením neboli preukázané. Okresný súd preto správne skonštatoval, že nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 602/2015 z 25. augusta 2016 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 Co 105/2013, 14 Co 134/2013 zo 17. februára 2015. Podľa názoru najvyššieho súdu tvrdenie sťažovateľky o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku neobstojí. Treba vychádzať zo stanoviska občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, podľa ktorého

nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku len výnimočne. O takýto prípad však v danej veci nejde, keďže rozsudok krajského súdu obsahuje zreteľné vysvetlenie dôvodov, na ktorých je rozsudok založený.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne

z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľka je presvedčená, že všeobecné súdy sa s jej námietkami buď nezaoberali v dostatočnej miere, alebo sa nimi nezaoberali vôbec, čím došlo k porušeniu označených práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy.

V súvislosti s tou časťou sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 602/2015 z 25. augusta 2016, treba z pohľadu ústavného súdu zdôrazniť, že v podanej sťažnosti absentuje akákoľvek argumentácia, ktorou by sa sťažovateľka čo i len pokúšala vyvrátiť právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Treba dodať, že vyslovený právny názor najvyššieho súdu plne zodpovedá existujúcej judikatúre, a preto sa nejaví ako arbitrárny či zjavne

neodôvodnený. Pri nedostatku akejkoľvek protiargumentácie môže ústavný súd so závermi najvyššieho súdu iba súhlasiť.

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy smeruje proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 Co 105/2013 zo 17. februára 2016, treba predovšetkým zdôrazniť, že rozsudok krajského súdu obsahuje veľmi podrobné zhodnotenie skutkového stavu, z ktorého sa pri rozhodovaní vychádzalo. Prijaté závery sa vo svetle skutočností, ktoré sú ústavnému súdu z obsahu sťažnosti a z obsahu pripojených listinných dôkazov známe, nejavia ani ako arbitrárne, ale ani ako zjavne neodôvodnené. Samotná skutočnosť, že sťažovateľka dospela k odlišným záverom, ešte sama osebe porušenie označených práv bez ďalšieho nezakladá. Treba v tejto súvislosti tiež dodať, že ústavný súd nie je tzv. skutkovým súdom (sám dôkazy spravidla nevykonáva) a vychádza z dôkazov a skutočností, ktoré boli zistené všeobecnými súdmi a o ktorých má zároveň vedomosť.

Vzhľadom na metodiku, akou je sťažnosť koncipovaná, rozhodujúce sú argumenty uvedené v odvolaní sťažovateľky podanom proti rozsudku okresného súdu, pretože jej hlavná a zásadná námietka na adresu krajského súdu spočíva v tvrdenej nedostatočnej, resp. vôbec žiadnej reakcii krajského súdu na tieto námietky.

Sťažovateľka v odvolaní predovšetkým zdôraznila, že práve rozhodnutie vo veci dopravného priestupku, ktorý spáchala, priamo potvrdzuje nesprávnosť úradného postupu spočívajúceho v obvinení z takého protiprávneho konania, ktorého sa nedopustila, vrátane toho, že nepravdivé obvinenie o ohrození iného účastníka cestnej premávky bolo uvedené do úradného záznamu, ale aj toho, že policajti nepravdivo vypovedali pri prerokúvaní priestupku sťažovateľky. V skutočnosti totiž dokazovanie vykonané v priestupkovom konaní preukázalo, že sťažovateľka nespáchala žiaden z vážnych priestupkov uvedených policajtmi v úradnom zázname, hoci zadržanie vodičského preukazu bolo odôvodnené práve nepravdivým obvinením. Bola napokon uznaná vinnou zo spáchania úplne iného priestupku, ktorým nikoho neohrozila, ani neobmedzila a ktorý v úradnom zázname uvádzaný nebol.

Z pohľadu ústavného súdu prichodí zásadne konštatovať, že ani z obsahu sťažnosti, ale ani z pripojených listinných dôkazov vôbec nie je možné zistiť, z akého protiprávneho konania obvinili policajti sťažovateľku (vrátane toho, čo mali uviesť do úradného záznamu a toho, o čom mali nepravdivo vypovedať pri prerokúvaní priestupku). Rovnako nie je možné zistiť z dôkazov predložených ústavnému súdu ani to, ako znel skutok, z ktorého napokon bola sťažovateľka uznaná vinnou zo spáchania priestupku. Všetky tieto základné skutkové údaje absentujú, hoci sa ich sťažovateľka dovoľáva.

V uvedených súvislostiach treba navyše ešte poznamenať, že vôbec nie je jasné, prečo by mal byť považovaný bez ďalšieho za neoprávnený taký úradný postup policajtov, ktorým títo sťažovateľku obvinili zo spáchania priestupku, ktorý jej napokon v ďalšom konaní nebol preukázaný, pričom jej bolo preukázané spáchanie iného priestupku, o ktorom sa pôvodne neuvažovalo. Zmyslom procesného postupu podľa zákona o priestupkoch je vyšetriť a preukázať, čo sa stalo a podľa výsledkov prešetrenia napokon vo veci podozrenia z priestupku rozhodnúť. Ani zo sťažnosti nevyplýva, že by konečným rozhodnutím mala byť sťažovateľka uznaná vinnou zo spáchania takého priestupku, ktorého sa nedopustila.

Sťažovateľka ďalej v odvolaní uviedla, že okresný súd považoval za verejné listiny závery interných kontrolných postupov Policajného zboru, ktoré neskonštatovali spáchanie disciplinárneho previnenia zo strany policajtov. V tejto súvislosti okresnému súdu vytýkala, že verejná listina zakladá iba vyvrátiteľnú skutkovú domnienku, avšak nie je pre súd záväzná v otázke právneho posúdenia skutočností v nej uvádzaných. Ďalej tiež tvrdila, že okresný súd neuviedol, ktoré zo skutkových záverov považoval za rozhodujúce a ako sa vysporiadal s nesúladow medzi uznesením vyšetrovateľa konštatujúcim nezákonnosť postupu policajtov a internými kontrolnými zisteniami označujúcimi postup policajtov za zákonný. Okresný súd nezohľadnil napokon ani to, že podľa záveru internej kontroly nebolo spáchanie disciplinárneho previnenia preukázané, a nešlo preto o záver, že policajti nekonali v rozpore so zákonom.

V uvedených súvislostiach ústavný súd poznamenáva, že všeobecné súdy vyhodnotili listinné dôkazy, na ktoré sťažovateľka poukazuje, v rámci oprávnenia vykonané dôkazy voľne hodnotiť podľa vlastnej úvahy. Keďže podrobné úvahy krajského súdu sa nejavia ako

svojvoľné, tým menej ako zjavne neodôvodnené, niet ani príčiny na to, aby ústavný súd do týchto záverov krajského súdu zasiahol. Čo sa týka tvrdenej nezhody medzi zisteniami vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby na jednej strane a internými kontrolnými zisteniami Policajného zboru na strane druhej, z pozície ústavného súdu treba poukázať opäť na to, že zo sťažnosti, ale ani z pripojených listinných dôkazov nevyplýva, v čom konkrétne sa zistenia oboch zainteresovaných zložiek mali líšiť. Inak sa z rozsudku krajského súdu dá vyrozumiť, že za podstatnú považoval tú skutočnosť, že k vyvodu disciplinárnych dôsledkov nedošlo.

Vzhľadom na nedostatok konkrétnych skutkových údajov nebolo možné vecne hodnotiť ani ďalšie odvolacie námietky sťažovateľky, podľa ktorých okresný súd nevzal do úvahy, že kontrolné orgány sa ani len nepokúšali vec riadne prešetriť, pretože s výnimkou výsluchu policajtov vlastne žiadne dôkazy nevykonali, pričom okresný súd nerozlišoval medzi protiprávnym konaním a disciplinárnou zodpovednosťou, hoci pre skonštatovanie nesprávneho úradného postupu sa nevyžaduje predchádzajúce disciplinárne potrestanie zodpovedných osôb.

Rovnaká úvaha sa vzťahuje aj na námietku vytýkajúcu okresnému súdu záver, že sťažovateľke sa nepodarilo preukázať nepravdivosť skutočností uvádzaných vo verejných listinách, hoci takýto záver ignoruje listinné dôkazy zo spisov vrátane prepisov zvukových záznamov o telefonátoch na tiesňovú linku a ich časové súvislosti, z ktorých je zrejmé trvanie cestnej kontroly.

Tak isto podľa sťažovateľky okresný súd ignoroval priestupkový spis, z ktorého vyplýva bezdôvodnosť zadržania vodičského preukazu sťažovateľky, ako aj krivé obvinenie zo spáchania závažných priestupkov, ktoré v skutočnosti nespáchala, pričom dôkazom nesprávneho postupu bolo bezodkladné vrátenie zadržaného vodičského preukazu, ako aj vymedzenie skutku, za ktorý bola sťažovateľka nakoniec potrestaná. V týchto súvislostiach poukazuje ústavný súd na už uvedené úvahy, ktoré na tomto mieste nie je potrebné znova opakovať.

Sťažovateľka namietala aj skutočnosť, že okresný súd nevypočul jej právneho zástupcu, pričom poukázal na českú judikatúru, ktorá považuje takýto dôkaz za výrazne oslabený, hoci z tejto judikatúry nevyplýva záver, že by malo ísť o neprípustný dôkaz (ako to tvrdí okresný súd), ale len to, že takýto dôkaz sám osebe nie je dostačujúci. Preto výsluch mal byť vykonaný. Za nelogický považuje aj argument, že právny zástupca sťažovateľky bol na pojednávaniach prítomný, a preto spor detailne poznal. Na základe takéhoto argumentu by nikdy nemali byť vypočúvaní ani účastníci konania, keďže aj títo sú prítomní na pojednávaniach, poznajú predmet sporu a na jeho výsledku majú bezprostredný záujem.

Odhladnuc od skutočnosti, že ani v prípade tejto námietky sťažovateľka neuviedla, konkrétne o ktorých skutočnostiach mal jej právny zástupca ako svedok vypovedať (čo v zásadnej rovine znemožňuje ústavnému súdu posúdiť vecnú opodstatnenosť námietky), treba uviesť, že bolo v právomoci všeobecných súdov posúdiť, ktoré z navrhovaných dôkazov vykonajú, pričom prípadný záver o nevykonaní navrhovaného dôkazu bolo ich povinnosťou odôvodniť. Možno konštatovať, že všeobecné súdy postupovali v uvedených intenciách. Ústavný súd považuje za potrebné iba poznamenať, že osoba, ktorá je v konkrétnom súdnom konaní v postavení právneho zástupcu účastníka konania (tým viac, ak je týmto právnym zástupcom advokát), nemôže byť zároveň vypočúvaná aj ako svedok, pretože takáto konštelácia sa javí ako inkompatibilná. Výsluch právneho zástupcu účastníka konania ako svedka by prichádzal do úvahy len potom, čo by právny zástupca prestal účastníka konania zastupovať. Ani v takomto prípade by sa však nič nezmenilo na tom, že advokát by bol aj naďalej (aj po skončení zastupovania) viazaný povinnosťou mlčanlivosti, ktorej by ho mohol zbaviť iba jeho (bývalý) mandant. Sťažovateľka však ústavnému súdu ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že splnomocnenie pre právneho zástupcu odvolala, resp. že ho zbavila zákonom uloženou povinnosťou mlčanlivosti.

Napokon sťažovateľka v odvolaní namietala záver okresného súdu, podľa ktorého nezabezpečenie kamerového záznamu v plnom rozsahu nebolo nesprávnym úradným postupom. Podľa sťažovateľky je nepodstatné, či zmarenie tohto dôkazu nastalo v dôsledku manipulácie zo strany policajtov alebo nesplnením žiadosti zo strany firmy, ktorá

záznamom disponovala, pretože Policajný zbor mal postupovať tak, aby bol potrebný dôkaz zabezpečený.

Z pohľadu ústavného súdu i v tomto prípade prichodí konštatovať, že úplný nedostatok konkrétnych údajov o tom, čo mal kamerový záznam preukazovať, neumožňuje posúdiť vecnú opodstatnenosť námietky.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2017